

Cílem práce bylo zmapovat politiku tlumočení v evropských institucích a vymezit základní problematické oblasti tlumočení se zaměřením na češtinu jako jazyk C, popř. podat možná doporučení ke zlepšení.

Teoretická část je rozdělena do dvou větších kapitol.

V první jsme se zabývali organizací tlumočení v evropských institucích, možnostmi osvojování nových jazyků, strategií přijímání nových tlumočnicků a jejich pracovními podmínkami.

Ve druhé části jsme vymezili možné oblasti problémů při tlumočení z češtiny. Byly to okruhy osobnost tlumočnicka, český řečník, charakter výchozího textu, očekávání posluchačů, pracovní prostředí, pilotáž a retour, materiály a čas na přípravu.

V empirické části jsme provedli dotazníkový výzkum mezi tlumočnickými evropských institucí. Navazovaly volné rozhovory se třemi tlumočnickými, při kterých jsme se pokusili osvětlit složitější problémy a doplnit dotazníkový výzkum.

Při výzkumu jsme se zaměřili na strategie přidávání dalších pracovních jazyků a způsoby studia češtiny. Dále jsme ověřovali okruhy možných problémů při tlumočení, které jsme vymezili v teoretické části. V rozhovorech jsme se pak dotkli hlubších příčin problémů, popř. některých možných řešení.

Výzkum ukázal, že je čeština stále ještě v institucích pocíťována jako jazyk nový a také svým způsobem „exotický“. Mezi nejpálčivější problémy patří odlišné kulturní myšlení českých řečníků, čtenost a informační nasycenost textů a dále vysoká rychlost přednesu. Pracovní podmínky v evropských institucích jsou obecně dobré, problémy však způsobuje již zmíněná „exotičnost“ češtiny.